

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 sierpnia 2022 r. (SGS 22/3264) w sprawie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie tytułu IV rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus w odniesieniu do rozporządzenia Rady (UE) 2022/515 z dnia 31 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2022/109 w sprawie ustalenia uprawnień do połowów na rok 2022 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mających zastosowanie w wodach Unii oraz, dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. 2022, L 104, s. 1), oraz
- obciążenie Rady własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistych naruszeń prawa i błędów w ocenie co do zakresu prawa strony skarżącej do dostępu do procedury odwoławczej na podstawie rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus wobec twierdzenia Rady, jakoby zarzuty strony skarżącej, że przyjmując rozporządzenia wprowadzające zmiany w TAC Rada działała poza granicami swoich kompetencji oraz nadużyła władzy były niedopuszczalne, ponieważ wykraczały poza zakres art. 10 rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistych naruszeń prawa i błędów w ocenie co do istotnych aspektów prawa wtórnego oraz zakresu kompetencji Rady do ustalania TAC na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE wobec faktu, że Rada dopuściła się:
 - oczywistych naruszeń prawa w odniesieniu do wpływu jaki miała mieć Umowa o handlu i współpracy na kompetencje Rady w zakresie ustalania TAC w sprzeczności z przepisami UE w dziedzinie rybołówstwa
 - oczywistych naruszeń prawa w odniesieniu do zakresu uznania, jakim dysponuje Rada w dziedzinie ustalania uprawnień do połowów, ograniczonego celem maksymalnego podtrzymywalnego połowu określonym w art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb; oraz
 - oczywistych naruszeń prawa i błędów w ocenie w odniesieniu do granic swoich kompetencji na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do obowiązku Rady w zakresie:
 - wdrażania podejścia ostrożnościowego, zgodnie z art. 2 ust. 2 akapit pierwszy i drugi, a także art. 4 ust. 1 pkt 8 i art. 9 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb, ściśle ograniczonego celem maksymalnego podtrzymywalnego połowu;
 - wdrażania podejścia ekosystemowego, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w sprawie WPRyb.
4. Zarzut czwarty, dotyczący oczywistego błędu w ocenie co do nadużycia władzy jakiego miała się dopuścić Rada, przyjmując rozporządzenie (UE) 2022/515 z dnia 31 marca 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2022/109 w sprawie ustalenia uprawnień do połowów na rok 2022 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mających zastosowanie w wodach Unii oraz, dla unijnych statków rybackich, w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. 2022 L 21, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2022 r. – Shamalov/Rada

(Sprawa T-651/22)

(2022/C 482/35)

Język postępowania francuski

Strony

Strona skarżąca: Kirill Shamalov (Sankt Petersburg, Rosja) (przedstawiciel: adwokat A. Genko)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczaną i zasadną i w konsekwencji stwierdzenie nieważności następujących aktów:

- rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w brzmieniu zmienionym w dniu 8 kwietnia 2022 r. rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2022/581 (Dz.U. 2022, L 110, s. 3) w zakresie, w jakim do wykazu osób objętych sankcjami, w pozycji 908, dodano nazwisko skarżącego;
- decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w brzmieniu zmienionym w dniu 8 kwietnia 2022 r. decyzją Rady (WPZiB) 2022/582 (Dz.U. 2022, L 110, s. 55) w zakresie, w jakim do wykazu osób objętych sankcjami, w pozycji 908, dodano nazwisko skarżącego;
- rozporządzenia Rady (UE) 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w brzmieniu zmienionym w dniu 25 lutego 2022 r. rozporządzeniem (UE) 2022/330 (Dz.U. 2022, L 51, s. 1) w zakresie, w jakim umożliwia ono nakładanie sankcji na „wiodących przedsiębiorców lub osoby prawne, podmioty lub organy zaangażowane w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej ...” w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w brzmieniu zmienionym decyzją Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim jej nowa redakcja umożliwia nakładanie sankcji na „wiodących przedsiębiorców lub osoby prawne, podmioty lub organy zaangażowane w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej ...” w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- aktów pozostawiających w wykazach, w szczególności rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/1529 (Dz.U. 2022, L 239, s. 1) i decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 (Dz.U. 2022, L 239, s. 149) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego.
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędu w ocenie, podzielony na trzy części. Zdaniem skarżącego żaden z dowodów przedstawionych przez Radę nie spełnia wymogów europejskiego orzecznictwa dotyczącego standardu i jakości dowodów. Uzasadnienie Rady je wykazało jego zdaniem wiodącego charakteru skarżącego inaczej niż poprzez kategoryczne twierdzenie. Mimo że Rada została poinformowana o tym, że skarżący nie zajmuje już wysokich stanowisk kierowniczych, pozostawiła jego nazwisko w wykazie osób objętych sankcjami.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku uzasadnienia. Skarżący podnosi, że Rada nie przedstawiła żadnego indywidualnego, szczególnego i konkretnego powodu umożliwiającego zakwalifikowanie skarżącego jako osoby wiodącej.
3. Zarzut trzeci, dotyczący nadużycia władzy. Skarżący podnosi, że istnieje wiele poszlak wskazujących na to, że w celu objęcia skarżącego sankcjami Rada oparła się na oskarżeniach o nepotyzm, na co nie pozwalają normy, na których podstawie na skarżącego nałożono sankcje.
4. Zarzut czwarty, podzielony na trzy części, incydentalnie podnoszący niezgodność z prawem kryterium „wiodącego przedsiębiorcy”: z powodu braku wystarczającego związku między kryterium a zamierzonym celem; z powodu naruszenia zasad podstawowych Unii, w szczególności zasady równości i niedyskryminacji i wreszcie z powodu naruszenia zasady pewności prawa.
5. Zarzut piąty, dotyczący braku dowodu na posiadanie przez skarżącego przymiotu wiodącego przedsiębiorcy w kontekście pełnej kontroli decyzji Rady w dziedzinie sankcji indywidualnych.